

N:o 45.

Kolmas Saarna Toisena Sunnuntaina Pääsijäisestä.

Evank. Joh. 10: 12–16.

Luullakseni luetaan tämä evankeliumi tänä sunnuntaina siitä syystä, että Kristus siinä ilmaisee antavansa henkensä lammastensa edestä, se on: kärsivänsä ja kuolevansa. Sen ohessa ilmoittaa hän kuitenkin myös ylösnousevansa sanoessaan: **Minulla on myös muita lampaita; ne pitää minun myös tänne saattaman.** Jos, näet, hänen kerran piti olla ja pysyä lammastensa paimenena, niin hän ei saanut jäädä kuolemaan, jonka seikan hän itse sitten selvillä sanoilla ilmaisee ja selittää: **Minulla on valta henkeni panna, ja minulla on valta sitä taas ottaa,** Joh. 10: 18.

Juutalaiset kuulivat kyllä tämän Kristuksen saarnan ja vertauksen, mutta eivät sitä ollenkaan ymmärtäneet, kuten Joh. 10: 19–21 sen todistaa. Kuuluihan tuo aivan kummalta heidän korvissaan, että hän yksin tahtoi olla oikea paimen ja sen ohessa kuitenkin niin menetellä, että antaisi henkensä lammasten edestä. Mikä paimen hän olisi, ajattelivat he, joka lammastensa tähden kuolisi ja antaisi henkensä? Niinpä taisi sekin olla heille kovin karvas saarna, kun hän sanoi: **Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta,** se on: jotka eivät kuulu tähän kansaan, jota yksin Jumalan kansaksi sanotaan. Pitikö niistä, jotka kuitenkin eivät olleet siitä lammashuoneesta, tuleman yhden paimenen lauma, siitä ollenkaan huolimatta, minne he joutuisivat lammashuoneineen ja lammaspihoineen.

Sen he kyllä hyvin ymmärsivät, mitä hän paimenella ja lampailla tarkoittaa, jommoinen

puhetapa oli heille varsinkin Raamatussa tullut tutuksi ja yleiseksi, että nimittäin hän tarjoutui siksi mieheksi, joka tahtoi kansaa opettaa ja johtaa. Mutta kun hän semmoisia heidän mielestään mahdottomia lavertelee, että hän yksin tahtoo heidän paimenensa olla ja kuitenkin sanoo antavansa henkensä lammasten edestä ja omistavansa vielä muitakin lampaita, jotka tahtoo saattaa yhden paimenen kaittaviksi, vaikka eivät hekään, juutalaiset, tahdo olla hänen lampaitaan, niin he pahenevat häneen ja sanovat häntä mielettömäksi ja itse perkeleen puhuvan hänestä.

Ymmärsiväthän he kuitenkin sen verran tästä hänen puheestaan, että hänen tarkoituksensa oli, että heidän lammashuoneensa, heidän koko Moosekselta saamansa hallituksen, heidän lakinsa, papistonsa, ympärileikkauksensa, jumalanpalveluksensa, jonka kuitenkin Jumala itse oli järjestänyt, piti lakkaaman ja mitättömäksi tuleman ja hänen rakentaman uuden, jota hän yksin oli hallitseva, ja että hän aikoi koota uuden lauman sekä juutalaisista että pakanoista ihmismuotoa katsomatta. Näiden piti sitten hänessä riippuman kiinni eikä muusta mistään huolimatta, pysyipä sitten juutalaisuus pystyssä miten taisi tahi kukistuiko hallituksineen, kerskauksineen ja menoineen.

Ja vielä enemmän ärsyttää hän heitä sanoessaan: **Minä olen hyvä paimen,** jolla hän maanittelee ihmisiä luokseen, kuin sanoisi: Luopukaa opettajistanne ja hallitsijoistanne ja ottakaa minut paimeneksenne. Sitten sanoo hän heidän parhaitansa, jotka kuitenkin Moo-

sesta ja lakia opettivat ja teroittivat, palkkalaisiksi, joista ei pitänyt välittää ja joita ei kuunnella. Päälle päätteksi oli vielä joukko varkaita ja murhaajia, se on: jotka opettivat vastoin Jumalan sanaa ja olivat sen julkisia vainoojia. Olihan hän täten hyvästi ansainnut, että hän ilman tuomiota ja mitään armahtamista piti teloitettaman Jumalan ja hänen lakinsa sekä Jumalan kansan kirottuna herjaajana.

Suuret herrat, ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet ja mitä suinkin hengelliseen hallitukseen kuului nousivat epäilemättä uhkamielin tätä vastaan pauhaten: Me istumme oikeassa virassa ja papillisessa säädysssä, jota ei Mooses vaan itse Jumala Mooseksen kautta on asettanut, kuinka rohkenet sitten sinä, kapinallinen roisto, avata suusi koko kansan edessä ja kerskata vastoin Jumalan järjestystä ja käskyä olevasi paimen, ja ainoa paimen? Ethän sinä ole edes papillista sukua, jonka Jumala on Mooseksen kautta tähän toimeen määrännyt ja jota hän käski kansan kuulemaan. Ja milloin on Jumala puhutellut sinua julkisesti kaiken kansan nähden kuten Moosesta? Kuka sinä oletkaan tai mistä tulet, että tällaista uskallat omin lupisi kuuluttaa ja kaiken sen ainoastaan itseesi sovittaa, mitä paimenvirasta on sanottu ja käsketty, sekä vielä koroittaa itsesi Moosesta, Jumalan lakia, pappeutta ja koko hallitusta korkeammalle ja niitä vastaan? Eikö tämä ole koko kansan nostamista kapinaan hallitusta ja kruunua vastaan ja eikö se vielä ole jumalallisen majesteetin pilkkaamista ja herjaamista?

Mitäpä tuo puhe hyvästä paimenesta muutakaan voisi merkitä kuin tätä: Minua ainoata pitää kuultaman, koko lammaslaua, se on: koko kansa, kuuluu minulle yksinäni, minä yksin olen sen paimen ja ainoa **hyvä** paimen, joka autan lampaista; mutta te sen sijaan ette muita ole kuin palkkalaisia, jotka et-

te lampaista välitä, vaan etsitte niistä etua itsellenne ja jätätte ne hädässä nääntymään. Sannalla sanoen, tähän oli koko kansan riistämistä heidän valtansa alta, kun nimittäin sanoi, ettei sillä ollut yhtäkään hyvää paimenta eikä saarnaajaa, joka uskollisesti sitä tahtoi auttaa. Eikä siis kansan pitänyt heitä kuulla (**sillä minun lampaani**, sanoo hän, **eivät kuule vieraan ääntä**), vaan liittymään häneen, jolloin muka varmaan tulisivat autetuiksi?

Lisäksi sanoo hän vielä olevansa ei ainoastaan näiden lammasten paimen vaan omistavansa vielä toisenkin joukon ja kansan, joka ei ole Mooseksen hallituksen alainen ja on tykkänään tämän lammashuoneen ulkopuolella. Nämäkin liittyisivät häneen ja tulisivat hänelle kaikki saman arvoisiksi, niin pakanat kuin juutalaisetkin ja juutalaiset kuin pakanatkin? Tähän vasta on harmillisinta, että hän Jumalan kansan niin mitättömäksi arvaa ja asettaa sen lakeineen, papistoineen ja kaikkineen pakanain rinnalle ja toisaalta taas tekee pakanat heidän vertaisekseen, niin ettei kukaan ole parempi eikä arvokkaampi eikä omista enemmän kuin toinenkaan. Hänen sanojensa sisällys oli siis lyhyesti se, että kaikki Mooseksen asettama järjestys sääntöineen, papistoineen, temppeleineen, jumalanpalveluksineen oli lakkaava ja päättyvä; tästä lähtien rupeaa vaikuttamaan uusi pappeus ja hallitus, uusi paimen, jonka omana lauma on ikuisesti ja joka yksin on kaikki tekevä. Tämäpä vasta on tynnyrin pohjan puhkaisemista ja pään poikki hakkaamista kaikelta juutalaisuudelta ja kaiken heidän kunniansa riistämistä. Tämän kautta neuvoo hän siis suorastaan heitä luopumaan paimenvirastaan, kuulemaan häntä yksinään ja antamaan hänen olla kaikkena kaikesa.

Tämän täytyi olla juutalaisille kovin katkera ja pureva saarna. Eihän heidän päähänsä ollut mikään lujemmin piintynyt kuin tämä:

Meidät on Jumala Mooseksen kautta asettanut pappeuteen, koko kansan opetus- ja hallitusvirkaan, mitä siis Jumala on käskenyt ja säättänyt, sen täytyy pitää paikkansa eikä mikään luontokappale voi sitä muuttaa. Sentähden pitää meidän pappeutemme ja Mooseksen hallituksen pysyä voimassa ijankaikkisesti. Jos taas pakanoiden pitää tuleman Jumalan kansaksi, niin ei tämä saa eikä voi tapahtua tuon natsarealaisen kirvesmiehen kautta, jona he Jeesusta pitivät ja joksi he häntä nimittivät, vaan Mooseksen kautta, niin että taipuivat ympärileikattaviksi ja rupeamaan hänen lakiansa noudattamaan, käymään Jerusalemin temppelissä j. n. e. (joka mielipide apostoleillakin oli vielä siihen aikaan); täytyyhän tämän Jumalan taivaasta antamana ja säättämänä järjestyksenä ja käskynä ennen kaikkea pitää paikkansa. Tätä julkeaa nyt tämä Jeesus Natsarealainen tässä nousta vastustamaan ja sanoo julkisesti: Jos te tahdotte tulla Jumalan tykö ja autuaaksi, täytyy teidän kuitenkin lopulta luopua Mooseksesta, laista, temppelistä ja pappeudesta, josta kaikesta ei ole teille mitään apua oleva; sen sijaan riippukoot kaikki minussa, olkoot juutalaisia, pakanoita, pappeja tai keitä tahansa, vaikkapa itse Mooseskin.

Sentähden loukkautuivat juutalaiset tästä saarnasta ja loukkautuvat siitä vielä tänäkin päivänä, sillä tämä Mooseksen ja heidän lakinsa tähden heissä syntynyt pahennus on heille niin suurena kompastuskivenä, etteivät voi sen yli päästä. Eikä myöskään meidän vastustajissamme, paavissa ja hänen joukossansa, mikään herätä sen suurempaa pahennusta kuin että näin saarnataan, kuten tämän evankeliumin johdolla pitää saarnattaman, heidän hallitustaan vastaan, jota ainoata on koko maailmassa sanottu kristilliseksi kirkkohallitukseksi, jonka hallussa on kaikki oikeudenmukainen valta ja kaikki se, mikä seura-

kuntaa koskee, nimittäin kaste, sakramentti, avaimet y. m., mitä apostolit ovat perinnöksi jättäneet ja aikojen kuluessa on tämän hallituksen käsiin joutunut, jonka vuoksi he, kuten juutalaiset, tahtovat yksinään olla Jumalan kansa ja seurakunta.

Onpa tuo heistä sitä sietämättömämpää, kun me kaikista heidän vastaväitteistään huolimatta kuitenkin emme tunnusta heitä kirkoksi ja sanomme, ettei Jumala ollenkaan välitä heidän kiitoksestaan, hallituksestaan eikä mistään. Näin olemme me heistä erinneet ja lakanneet heitä kuulemasta opettaen vielä muillekin samaa. Onhan tullut selville, että he Kristuksen seurakunnan ja uskon nimellä ainoastaan estävät tämän paimenen Kristuksen pääsemästä näkyviin, ja että he ovat täyttäneet kristinopin omilla säännöillään tehden sitä käyttämällä seurakunnan ja kristillisen hallituksen nimeä. Näin he eivät enään ole edes palkkalaitenkaan veroisia, vaan suorastaan suria ja murhaajia. Sen he itsekkin todistavat julkisesti vainoomalla ja murhaamalla kristittyjä, jotka sitä Kristuksesta opettavat ja tunnustavat, että hän on ainoa paimen, jonka kautta me saamme syntein anteeksi antamuksen ja ijanikkaisen elämän, koska hän yksin on antanut henkensä meidän edestämme.

Vieläpä sanon, että jos paavilla olisi yhtä hyvä perustus kuin juutalaisilla, joilla kuitenkin oli Raamattu ja Jumalan sana vastustamattomasti puolellaan, niin ei kukaan ihminen heille mitään voisi. Olihan juutalaisilla se suuri etu, että heidän uskonoppinsa pohjana oli Jumalan Mooseksen kautta antama käsky, ihmetöilläkin vahvistettuna ja niin ankarasti määrättyinä, että ken ei Moosekselle tahtonut kuuliainen olla, hänet piti Jumalan käskystä kivitettämän ja juuritettaman pois hänen kansastaan. Semmoiseen kerskaukseen ja todistukseen eivät meidän vastustajamme ainkaan, Jumalan kiitos, voi vedota, että heidän

kirkkohallituksensa olisi Jumalan käskemää ja vahvistamaa. Yhtä kaikki menettelevät he aivan juutalaisten tavalla, niin että saarnattakoon Kristuksesta ja evankeliumista mitä tahansa, niin pauhaavat he vastaan: Eipäs, kirkkoapa pitää kuulla, isäin opetuksia seurata, kirkolliskokousten päätöksiä ja säädöksiä noudattaa j. n. e. Mistäpä muutoin tietäisimmekään, sanovat he, mitä ja missä kristityitä tai seurakunta olisi? Pitäähän siis olla joku määrätty järjestys ja meno ja asiat sillä tolalla, johon isät ja kirkolliskokoukset ne ovat viisaasti johdatelleet ja joka jo niin kauvan on ollut käytännössä, että kirkko on saanut yhteisen pään, paavin, järjestetyn piispahallituksen ja yhteisen näiden johdossa olevan papiston y. m. ja kaiken tämän lisäksi vielä yhteisen kirkolliskokouksen, jonka käsityksiä, päätöksiä ja tuomioita on seurattava kaikissa asioissa. Ken tämmöistä hyvää järjestystä ja hyväksyttyä menoa ei pidä tai sitä vastaan puhuu ja toimiskelee saaden luopumista aikaan, se olkoon perkeleestä, valapattoinen, uskonhylkyri, kirottu villiuskoinen.

Tätä vastaan meidän täytyykin avata suomme ja tämän Kristuksen saarnan mukaan, jota hän on käskenyt saarnata kaikille luoduille, sanoa jokaiselle: Rakas ystävä, vaikka kuinka tarkalleen noudattaisit tuommoista ihmisjärjestystä, vaikka kuinka sitä kiittäisit ja kehuisit, et sen kautta kuitenkaan tulisi kristityksi. Tämä ei kuitenkaan ole se oikea paimen ja mestari, jonka nimi on Kristus. Toinen johdattaja sinulla pitää olla, että häntä oikein tuntisit ja kuulisit, tai sitten ei ole kaikesta tästä mitään apua sinun autuudellesi. Onhan kristillinen sääty jotain toista kun paavin hallitus, jotain toista ja korkeampaa, kuin mitä isät ovat opettaneet tai kirkolliskokoukset säättäneet. Sillä vaikka he näin ovat tehneetkin ja vaikka Mooses ja joku häntä vieläkin parempi on näin tehnyt – kuten esi-

merkiksi juutalaiset, koska itsensä ympärileikkauttivat, uhrasivat ja pitivät jumalanpalvelustansa, tai kuten meillä tehdään noudattamalla hyvää virka- ja säätyjärjestystä, harjoittamalla ulkonaista kuria ja pitämällä loistavaa jumalanpalvelusta paastoineen, rukouksineen, lauluineen – niin tämä kaikki ei ole eikä vastaa sitä, mitä Kristus sanoo: **Minä olen hyvä paimen.**

Tämä paimen ja hänen virkansa on tarkoin erotettava, jonka vuoksi hän näin saarnaakin, kaikista muista saarnaajista, opettajista ja kaikesta siitä, mitä ikänä nimitettäneekin sielujen hallitsemiseksi. Tehkööt nämä kaikki niin paljon hyvää kuin suinkin voivat, ei yhdellekään heistä käy kuitenkaan hyvän paimenen nimeä antaminen. Eihän Mooseskaan tietysti ole mitään kelvotonta saanut aikaan, päin vastoin on hän hyvän järjestyksen toimittanut hengellisessä ja maallisessa hallituksessa sekä ulkonaiseen kuriin että jumalanpalvelukseen nähden. Kuitenkin täytyi juutalaisten saada kuulla, ettei heillä siitä mitään apua ollut Jumalan edessä. Vaikka näin tämä kaikki oli niin kauvan ollut voimassa ja noudatettu, pitää kuitenkin vihdoin erään miehen tuleman, joka kerskaten ja suurin sanoin lausuu: Teillä ei vielä ole sitä oikeata paimenta, joka teillä pitäisi olla; minä yksin olen se, jonka ääntä teidän täytyy kuulla, jos tahdotte autuaaksi tulla. Ja minulla on sitä paitsi vielä toisiakin lampaita, toisia ihmisiä, jotka eivät Mooseksesta eivätkä koko hänen hallituksestaan mitään tiedä eivätkä noudata, vaan joista kaikista kuitenkin pitää yksi lauma tuleman. Millä tavalla? Siten, että he oppivat tuntemaan minut oikeaksi paimenekseen ja kuulevat minun ääntäni. Saarnatkoon siis kuka saarnaakin, ja olkoonpa niin että hän sen hyvinkin tekee, mutta sitä paimenta ei kukaan löydä, joka voisi lampaita auttaa, ellei tule tänne ja pysy minun tykönäni.

Meidän pitää siis tässä saada se johtopäätös, ettei se ole minkään arvoista, mitä tähän aikaan suuruiset hokevat, jotka vielä mielellään tahtoisivat voimassa pitää paaviuden valepiispoineen. He kiivailevat kovasti kirkkohallituksen puolesta, jota tahtovat pitää pystyssä, koska heidän ja muiden haltuun on oikealla tavalla ja järjestyksessä joutunut perintönä kulkenut valta ja koska ovat niiden piispanistuiemien perillisiä, joihin apostolit ovat ensimmäiset piispat asettaneet y. m., johon koko kirkkohallitus perustuu, niin että ilman tätä ei muka voi olla mitään seurakuntaa, eikä muilla ole valtaa asettaa eli vihkiä piispoja ja vahvistaa heidät virkaansa kuin sillä yksinäänsä. He tahtovat meitä uskottaa, että ainoastaan heitä tulee kuulla, kun he yhteisesti jotakin päättävät, ja että heiltä täytyy kaikki saada, mitä kirkolliseen virkaan ja hallitukseen kuuluu: sakramentti, saarnavirka, papinvihkimys j. n. e, joten siis ne eivät muka ole oikeita piispoja eikä pappeja eivätkä mahdolliset sakramentteja jakamaan, joita he eivät ole voidelleet eivätkä siunanneet. Tämän perustuksella he sitten meitä vastaan pauhaavat ja ponnistelevat, aivan kuin me olisimme tottelemattomia ja kapinan nostajina asettuisimme kirkon oikeutettua valtaa vastaan sekä pyrksimme heistä erillemme.

Mutta juuri tätä vastaan puhuu Kristus opettaessaan evankeliumissamme, että meidän tulee ainoastaan häntä katsoa oikeaksi paimeneksi, joka yksin on kirkon perustaja, Herra ja pää, ja joka sanoo, että lampaat kuulevat hänen äänensä eikä kenenkään muun. Näin hän osoittaa, että tällaiset juuri ovat oikea seurakunta, vaikka eivät olisikaan minkään paavin tai hänen piispansa hallittavana eikä edes Mooseksenkaan. Hän ei, näet, ole valtakuntineen eikä seurakuntineen sidottu Moosekseen eikä juutalaisuuteen, joka kuitenkin oli Jumalan säätämä, vielä vähemmän

on hän sidottu paavin ja piispojen hallitukseen, jonka itse ovat toimeen panneet. Hän ei ole heiltä mitään ottanut eikä saanut, vaan hän on Mooseksen ja kaikkein luontokappalten Herra, jolle kaikki ihmiset ovat velvollisia kuuliaisuutta osoittamaan.

Jos siis juutalaiset Mooseksen nimessä tai meikäläiset kirkon tai sen vallan nimessä rohkenevat ihmisiä johdattaa pois Kristuksesta, se on: hänen sanastaan ja evankeliumin puhtaasta opista, niin vastustaa hän tätä sanoen: Minun lampaani kuulevat minun ääneni, mutta vieraan ääntä he eivät kuule eivätkä häntä seuraava. Näin antaa hän meille ei ainoastaan vallan ja oikeuden, vaan myöskin vakavan käskyn ja ohjeen olemaan sellaisia kuulematta ja kannattamatta.

Kun nyt käteen tuntuvasti havaitsemme koko paavillisessa joukossa, etteivät he ainoastaan ole Kristusta pitämättä missään arvossa, eivät häntä usko eivätkä opeta, vaan ovatpa vielä evankeliumin julkisia vainoojia-kin, se on: Kristusten lammasten ja hänen kirkkonsa susia ja murhaajia, jotka oikeata vastakristillistä hallitusta pitävät ja harjoittavat, niin pitää ja täytyy meidänkin puolestamme nousta heidän luultua valtaansa ja omistusoikeuttaan vastaan, koska jo itse Kristus on heidät viralta pannut ja meille käskyn antanut, ettemme olisi missään tekemisissä heidän kanssaan, vaan välttäisimme ja pakenisimme heitä kuin itse perkeleen kirkkoa, johon päätökseen Paavalikin tulee Gal. 1: 8 sanoessaan: **Jos joku muu saarnais teille toisin evankeliumia, vaikka olis taivaan enkeli, se olkoon kirottu.** Kylläpä tässä kaikki kirkkovalta saapi jyrkän erokäskyn ja pannaan viralta pois Jumalan kiroamana.

Tämän evankeliumin pääkohtana ja lopputuloksena on siis, että Kristus yksinään olkoon ja kutsuttakoon hyväksi paimeneksi, jolla se näyttää meille evankeliumin saarnan ja

hänen virkansa voimaa ja hedelmää ja erottaa sen Mooseksen virasta ja lain saarnasta, sillä Kristus puhuu ainoastaan kahdenlaisesta paimenesta, jotka lampaista kaitsevat ja ruokkivat, nimittäin oikeasta paimenesta ja palkkalaisesta. Eihän susi ole mikään muu kuin murhaaja, joka ainoastaan vahinkoa tekee ja kaiken turmelee, ja jota vastaan varjelukseksi paimenia pitää olla. Mutta sekä paimenta että palkkalaista toiseensa verratessa, saamme havaita, että ainoastaan Kristus on se paimen, joka antaa henkensä lammasten edestä. Sitä ei tee Mooses eikä kukaan muukaan lain saarnaaja.

Kohtuullista onkin sen vuoksi, että hän sanoo itseään ainoaksi hyväksi, se on: lohduttavaksi ja auttavaksi paimeneksi. Sillä jos kohta Mooses, profeetat ja kaikki muut lain puoleen saarnaajat hyvinkin saarnaavat ja opettavat, eivät he kuitenkaan ole niitä, jotka henkensä antavat lammasten edestä ja voivat heitä auttaa. Onhan heidän kaikkien täytynyt kuolla omasta puolestaan, jolla eivät ole voineet auttaa itseään eikä muita. Mutta minä olen ainoa, sanoo hän, joka annan henkeni lammasten edestä, ainoastaan minun kuolemani voi auttaa lampaista. Koska siis minä olen sellainen paimen, perustan minä sekä uuden saarnan että uuden lauman ja kansan.

Hän siis sovittaa oikean paimenviran, se on: vallan auttaa omiatuntoja ja sieluja, ainoastaan omaan persoonaansa, koska hän yksin on tehnyt ja täyttänyt meidän lunastuksemme työn, antanut henkensä ja ruumiinsa lammasten edestä ja perustanut viran, jota hän vieläkin toimittaa ja voimassa pitää ja jonka kautta hän johdattaa lampaista luokseensa, heitä hallitsee ja varjelee. Tähän virkaan käsitti hän koko evankeliumin saarnan, missä, milloin ja kenen kautta sitä saarnattaisiinkin. Tämän viran toimittajia sanotaan myöskin Kristuksen jälkeen paimeniksi, ei heidän itse

tähtensä, sillä sellinen ei yksinään voi olla paitsi Kristus, vaan koska he ovat siinä virassa, joka on ainoastaan Kristuksen oma, ja koska hän heidän kauttansa sitä harjoittaa ja siinä vaikuttaa.

Tämä on nyt ensimmäinen kohta hänen persoonassaan ja kristikunnassa harjoittamastaan virasta, jonka hän kohta myöhemmin selittää tarkemmin lampaistansa puhuessaan. Mutta sitä ennen antaa hän vastakuvan palkkalaisesta ja sanoo:

Mutta palkollinen, joka ei ole paimen eikä lampaat ole hänen omansa, koska hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi raatelee ja haaskaa lampaat. Mutta palkollinen pakenee, sillä hän on palkollinen, eikä tottele lampaista. Hän mainitsee kolmenlaisia saarnaajia eli kolmenlaisen viran, jolla on lampaitten kansa tekemistä: **oikean paimenen**, joka kuten sanottu, hän yksin on, **palkkalaisen**, se on: kaikki, jotka hänestä erillään lakia saarnaavat ja sen johdolla hyvää opettavat, kuinka tulee elää ja menetellä, eivätkä kuitenkaan ohjaa Kristuksen luokse, niinkuin aikansa tekivät Juudaan kansassa kirjanoppineet ja fariseukset. Viimeiseksi mainitsee hän **suden**, joka myöskin tahtoo olla lammasten joukossa ja niitä hallita, mutta tekee vaan vahinkoa ja turmelee. Se on itse perkele, jolla myöskin on lähettiläänsä ja saarnaajansa, joilla ei ole Jumalan sanaa, ei kymmeniä käskyjä eikä evankeliumia, vaan jotka väärällä opilla ja villiuskolla viettelevät sieluja, jommoista menetystä Paavalikin 1 Timot. 4: 1, 2 sanoo **perkeleitten opetuksiksi niiden kautta, jotka ulkokultaisuudessa valheen puhujat ovat.** Semmoista on tähän aikaan paavin antikristillinen oppi, turkkilaisten koraani ja muu lahkolaisuus. Näitä kolmenlaisia opettajia on ollut hamasta maailman alusta saakka liikkeellä. Ainoastaan ensimmäisiä tulee kuulla, toisia parantaa, kol-

mansia tykkänään paeta. Mutta tätä ei kukaan muu tee kuin oikeat lampaat, se on: pieni joukko, joka tuntee Kristuksen.

Hän osoittaakin täten, kuinka hänen lammastensa laita on ja minkä vuoksi ainoastaan hänet pitää tunnettaman ja uskottaman oikeaksi paimeneksi. Onhan näiden lammasten kohtalo sellainen, että ovat vaarassa ja hädässä ilman paimenta ollessaan, jolloin sudet voivat heidän päällensä hyökätä, repiä ja surmata heitä, koska eivät omalla voimallaan voi itseään suojella eikä varjella. Lammas on, näet, luonnostaan kaikkia muita eläimiä saamattomampi, heikompi ja turvattomampi, joten sen täytyy elää tykkänään toisen hoidon, suojeluksen ja avun turvissa. Oikean paimenen täytyy siis pitää huolta heistä, olla joka paikassa heidän luonaan ja vaalia, pelastaa ja varjella heitä tarpeen tullessa, etteivät hukkuisi. Tätä ei tee, sanoo Kristus, kukaan vieras palkkapaimen, jonka omia lampaat eivät ole, sillä vaikka hän kyllä jonkun aikaa johdattelee heitä laitumella, hän kuitenkin lopulta suden tullessa luopuu heistä ja alkaa laputtaa matkaansa päästäkseen itse sitä pakoon jättäen lammasraukat hätään ja turmioon.

Samoin käy omiatuntojakin koskevassa hengellisessä hallituksessa. Ellei Kristus itse paimenvirkansa kautta kaitse, johdattele ja tautille, niin ei mistään muusta saarnasta apua ole, olkoon se muutoin kuinka hyvä ja oikea tahansa. Ei se kuitenkaan hädässä voi kestää perkelettä vastaan, kun tämä ammottaa helvetinkitansa peljättäen synnillä ja ijankaikkisella kuolemalla. Näin käydessä jää lammasraukka yksin ja turvattomaksi, oman itsensä ja sen työnsä nojaan, johon häntä laki ja tekooppimme neuvoo; ei ole hänellä mitään apua eikä tukea enään, josta saisi lohdutusta ja virvoitusta.

Tähän emme voi parempaa esimerkkiä tuoda kuin paavikunnassa itse saamamme ko-

kemukset. Siellä pidettiin paraimpana saarnaana, mitä kukaan saattoi esittää, ja jolla minä muiden keralla ahkeroin sekä itseäni että kansaa opettaa, tähän tapaan kuuluvata: Jumalan kymmeniä käskyjä tulee pitää, Jumalaa tulee rakastaa kaikesta sydäimestä ja lähimmäistä kuin itse j. n. e. Tämä ei ollut eikä vielä ole väärää opetusta, sillä lakia pitää ja täytyy opetettaman. Mutta sitä ihmisiin oikein tyrkyttäkseen sanoivat he lisäksi: Ihminen voi hyvin sen tehdä, sillä hänellä on luonnollinen järjen valkeus, Jumalan antama, niin että hän ymmärtää mitä on tekeminen ja jättäminen, ja päälliseksi vielä tahto, jolla hän voi semmoiseen ryhtyä ja siinä alkuun päästä. Jos sitten ihminen kaikella ahkeruudella noita töitä harjoittaa ja toimittelee, sitä mukaan kuin suinkin voimat myötä antavat, niin ottaa Jumala sen huomionsa, mielistyy siihen ja antaa epäilemättä tekijälle armonsa.

Paitsi tätä lohdutusta ovat monia muitakin hyviä neuvoja antaneet, kun itsekin tunsivat, ettei tuo vielä avuksi riittänyt, minkä kymmenistä käskyistä opettivat. Niillä neuvoilla piti sitten muka kuolemasta päästämän ja autuaaksi tultaman. Tässä tarkoituksessa määräsivät he kovin ankaria sääntöjä ja elämäntapoja: ruumiin kiduttamista, paastoamista, ruumiillista valvomista, pyhiinvaellusta j. n. e. Tätä kaikkea pitivät he hyvänä ja kalliina asiana ja luulivat yksinkertaisuudessaan sen Jumalalle kelpaavan ja olevan hänen käskyjensä täyttämistä. Mutta kun kaikkea tällaista oli koitettu ja kun perkele viimein ahdisti tautivuoteella tai muilla kovilla kiusauksilla, niin eipä tällainen oppi ja tekeminen missään mitään autanutkaan. Surkeasti joutuivat omatuntoparat perkeleen kuumaan saunaan, niin että vaivasivat ja kiduttivat itseään tuommoisilla epätoivon ajatuksilla, sanoilla ja huokauksilla: Oi Herra Jumala, jospa vielä saisin jatkoa elon-

päivilleni, niin tahtoisin kaikki syntini sovit-
taa j. n. e.

Tämä hyöty ja hedelmä oli palkkalaisten opista, joka ihmisraukat ohjasi omiin töihin ja kärsimyksiin, ja kun ei tiedetty mitään puhua Kristuksesta eikä uskosta. Eihän tämmöisen saarnan lohdutus eikä voima kestä pitemmäl-
le kuin perkeleen tuloon saakka, joka ei ol-
lenkaan kysele meidän töitämme, sovituk-
siamme eikä elämäntapaamme. Missä se ei
Kristusta löydä, siellä pääsee se voitolle, kal-
vaa ja jäytää sielua oman mielensä mukaan
kenenkään estämättä ja vastustamatta. Niin,
eivätpä tämmöiset opettajat ja mestarit voi it-
seäänkään auttaa, vaan hätäntyvät ja hajoo-
vat lammastensa keralla tietämättä mitään pa-
kopaikkaa ja joutuvat vihdoinkin itse vihollisen
saaliiksi, elleivät opi muuta apua tuntemaan.

Esimerkkinä tästä on muinoinen erakko,
joka kerran tuli erään sairaan kuolinvuoteelle
ja tahtoi häntä lohduttaa. Hän kehoitti, kuten
tämmöisten lohduttajain, tekopyhien ja
munkkien tapa on, sairasta mieluisasti astu-
maan kuolemaan ja nurkumatta kärsimään,
jolloin hän Jumalalta saisi kaikki syntinsä an-
teeksi. Lupasipa vielä sielunsakin siitä pan-
tiksi. – Herra Jumala, tässä viruu lammas
raukka viimeisessä hädässään hengen heit-
teessä, tarttuu siihen, mitä on saatavissa, ja
kuolee tämmöisen lohdutuksen turvissa. Mut-
ta mitenkäs käy? Heti tuon ihmisparan kuol-
tua joutuu vanha erakko katumuksen valtaan,
joka niin ahdistaa ja hätyyttää häntä, että hän
alkaa epäillä juuri toiselle antamansa lohdu-
tuksen pätevyyttä eikä huoli mistäkään lohdu-
tuksesta, kunnes itse lankeaa epäilykseen.

Näin täytyy käydä, kun ei mitään muuta
saarnata kuin omia töitämme tai kun ainoas-
taan Jumalan kymmeniä käskyjä mieliin te-
roitetaan; vaikka toisaalta taas sellainenkin
saarna pidettäköön voimassa ja kuuluvissa
varsinkin suruttoman joukon varalle. Mutta

missä ei itse Kristusta ole, siinä ei siitä muuta
apua ole, kuin että lammas raukat karkoitetaan
eksyksiin ja hajalleen, ajetaan pelvon ja epäi-
lyksen valtaan, kunnes niiden täytyy joutua
turmiolle, ellei oikea paimen heitä jälleen oi-
kealle tielle palauta. Kun nimittäin inhimilli-
nen järki ja luonto kuulee lain saarnan vaikka-
pa parhaimmallakin tavalla esitetynä eikä tie-
dä Kristuksesta mitään, niin se ymmärtämättö-
myydestä innostuu ja luulee, kuultuansa sel-
laisen saarnan, voivansa myöskin tuossa tuo-
kiossa vaatimukset täyttää. Onhan heillä, sa-
novat he, sekä ymmärrystä että tahtoa sellai-
seen työhön eivätkä sen enempää ajattele,
kuin että luulevat sen toimeen saavansa itse-
keksytyillä ajatuksillansa ja ulkonaisilla toil-
länsä. Näin he sitten siihen käsiksi käyvät ar-
vellen, että mitä heille sanotaan ja selitetään
hyvistä töistä, se on heidän muka pakko tehdä
aivan kuin Jumalan käskystä. Näin tahtovat he
sovittaa ja hävittää syntinsä, vaikka ei Jumala
ollenkaan vaadi meitä tekemään hyviä töitä
sen vuoksi, että niillä voisimme saada syntim-
me pois pyyhityksi. Sitten he pitkittävät tuos-
sa eksyttävässä luulossa, keräävät ja kokoile-
vat kaikkia töitä, mitkä vaan päähän pälkähtä-
vät ja toisilta kuulevat, vaikka niitä ei Jumala
kuitenkaan ole käsenyt.

He ovat nimittäin pääsemättömästi sot-
keutuneet tuohon järkiperustelmaan: Hyviä
töitä pitää tehtävän; tämä on hyvä työ, siis
olen minäkin velvollinen sen tekemään. He
ponnistelevat siis ponnistelemistaan, tekevät
tekemistään ennättämättä kuitenkaan koskaan
täydellisyyteen. Sen vuoksi eivät he myöskään
voi sutta vastustaa. Mitä enemmän he tekevät,
sitä tyytymättömämpiä he ovat ja sitä enem-
män löytävät he tekemistä. Kohta kun sitten
perkele tulee ja sanoo heille: Katsoppas, tässä
on hyvä työ, jota sinä et ole tehnyt, niin eivät
he siitä pääse mihinkään, vaan täytyy heidän
heittäytyä hänen kuljetettavakseen.

Vaikkapa he vielä olisivat kaikkikin tehneet, mitä ihminen suinkin tehdä voi, niin saavat he kuitenkin tuntea, kun susi astuu heidän eteensä helvetinkita ammollaan, ettei se kestä Jumalan vihaa ja tuomiota vastaan, sillä yhdellä henkäyksellä puhaltaa perkele sen kaiken tiehensä menemään ja sanoo: Totta kyllä; sinä olet paljon tehnyt; mutta milloin sinä olet täyttänyt Jumalan käskyt, jotka vaativat sinua rakastamaan häntä kaikesta sydämestä ylitse kaiken, ja kieltävät sinua yhtään pahaa ajatusta ajattelemasta, pitämästä himoa tai pahaa halua sydämässäsi, puhumasta yhtäkään hyödyttömiä, turhaa sanaa y. m. Silloin kukistuu paikalla sekä palkkalaisen sinulle antama oppi että kaikki sinun työsi ja tekosi, joita sinä tuota oppia noudattaen suurella vairolla olet saanut suoritetuksi. Silloin ei sinulla ole mitään lohdutusta eikä pakopaikkaa perkeleitä vastaan, sillä hänen käy sinun päällesi aina karkaaminen ahdistamalla sinua oman omantuntosi ja todistuksesi kautta, koska sinä omiin töihisi uskallat palkkalaisen ohjaamana, joka sinulle ainoastaan opettaa, mitä sinun tulee tehdä, mutta ei anna eikä voikaan antaa sinulle mitään voimaa siihen, vaan jättää sinun näin aivan turvatonna hätääsi. Näin olet sinä kukistunut omille jaloillesi kietoutuneena tuohon lauseeseen: **Hyvää tulee tehdä.**

Tällä keinoin onkin perkele paavin kautta kuljettanut seurakuntaan kaikenlaisten ihmisoppien törkyä ja siivottomuutta, jota ei kukaan ole voinut estää. Onhan kaikki käynyt sillä perustuksella, että hyvää pitää tehtävän. Siis täytyi tehdä kaikkea, mitä ikänä he sanoivat hyväksi ja Jumalan palvelemiseksi. Eivät-pä he vielääkään lakkaa kiivastelemasta meitä vastaan eikä soimaamasta meidän oppiamme uskosta ja rakkaudesta kelvottomaksi opiksi, sillä me emme mitään muuta tiedä saarnata kuin lasten oppia Jumalan kymmenistä käs-

kyistä. Heidän mielestään pitäisi paljokaammalle noustaman ja paljoka enemmän tehtävän, ei ainoastaan sitä opetettaman, mitä Raamatussa sanotaan, vaan myöskin kuultaman, mitä kirkko, kirkolliskokoukset y. m. sanovat.

Näin on väkivaltaisesti vahvistettu ja ikäänkuin synti-tulvana seurakuntaan tunkeutunut oikeaksi opiksi kaikki, mitä vaan joku syhelmäinen, häpeemätön kerjäläismunkki on juljennut esittää. Emmekä mekään pölkky-päät, niin P. Raamatun tohtoreita kuin olimmekin, voineet estää turmiollista paljasjalkaisten lahkoo, joka rohkeni uskotella kansalle, että jos joku kuollut haudattaisiin heidän munkkikaapuunsa käärittynä, niin tulisi hän muka autuaaksi, eikä perkele voisi häntä saada omakseen, ellei jo ennen ollut vienyt. Meidän kaikki on tuo lause sokaissut ja kietonut. Hyviä töitä pitää tehtävän, ja ken niitä tekee, tulee autuaaksi.

Emmekä vielä tänäkään päivänä voisi paavilaisuutta vastaan kestää emmekä heidän pienintäkään hairaustaan kumota, ellei meillä enempi olisi kuin tämä oppi töistämme ja teoistamme. Niinpä perkele heidän helvetillisessä kirkolliskokouksessaan Kostnitsissa voitti ja kirosi tuon hurskaan marttyyrin Johannes Hussin, koska hän nuhteli paavia ja hänen joukkoansa heidän pahasta häpeällisestä elämästään, kun eivät edes itsekään kaikkialla noudattaneet omia hengellisiä asetuksiaan. Tätä vastaan oli heillä tuommoinen valitus: Vaikka elämä ei ole oikea, on kuitenkin oppi oikea, että niin tulee tehdä ja menetellä. Tällä tavalla on paavilaisuus tähän asti pysynyt pystyssä, niin kauvan kuin sen oppia on pidetty oikeana ja jätetty hätyyttämättä.

Tämän vuoksi ovat ja pysyvät aina sekä palkkalaiset että sudet toistensa seurassa. Saattaahan perkele hyvin kärsiä sellaisia opettajia, jotka vielä häntä avustavatkin siellä,

missä oikeata paimenta ei ole, niin että hän ilman mitään vaivaa voi repiä ja surmata lampaat, milloin ja kuinka tahtoo. Ei ole lampailta suojaa, ellei Kristus heitä opeta ja kaitse, sillä hän on se ainoa oikea paimen, joka ei jätä heitä yksinänsä painiskelemaan suden kanssa, sillä silloin ovat he jo hänen kidassansa. Mutta Kristus asettuu itse häntä vastaan, kokoaa meidät tykönsä ja suojelee niin meitä, että perkeleen täytyy väistyä. Raamatua pitää nimittäin niin saarnattaman, ettei mikään inhimillinen työ eikä teko, olkoon se kuinka hyvä tahansa ja Jumalan kymmenien käskyjen jälkeen tehty, eikä mikään, mitä opettaa saatetaan, voi ollenkaan sinua synnistä vapahtaa eikä kestää Jumalan vihaa ja kuoleman ja helvetin pelkoa vastaan, vaan että sen tekee ja sitä vastaan kestää ainoastaan se, että Kristus antoi henkensä sinun tähtesi ja otti sen jälkeen takaisin näin voittaaksensa perkeleen ja kuoleman ja ne allensa paiskatak-sensa, niin että sinä hänen voimansa ja valtansa kautta pelastuisit.

Missä taasen tämän paimenen ääni kuuluu, siellä voivat lampaat kavahtaa itsensä sekä palkkalaisilta että susilta ja sanoa: Kyllä-hän sinä aivan oikein saarnaat, että minun täytyy pitää kymmenet käskyt; mutta sinä et sano minulle, kuinka minun käy, ellen niitä voi täyttää. Tässä tahdon minä kuulla rakasta paimentani, joka on kuollut minun edestäni, eikä suinkaan syyttä suotta kuollut, vaan juuri sentähden, että hän pelastaisi minun, joka olin tuollainen kurja, kadotettu, paimeneton lammas suden vallassa. Mutta vaikka vielä perkelekin sinun sydämässäsi hampaitaan näyttelisi sinua kuristaaksensa ja syödäkseen sanoen: SE ja se piti sinun tehdä tai jättää, tuota sinä et ole tehnyt, tätä et ole jättänyt, siis täytyy sinun olla minun, – niin voit sinä silloin pikku lampaanakin, joka tuntee paimenensa, paeta Kristuksen turviin ja sanoa per-

kelelle, että kävisi sen kimppuun, joka sinun edestäsi kuoli ja nousi ylös, ja mittailisi voimiaan hänen kanssaan.

Paljoa helpommin voit torjua päältäsi nuot muut, jotka eivät ole edes palkkalaistenkaan veroisia vaan suden käytyreitä ja palvelijoita ja jotka hanhina kaakottaen saarnaavat omista keksityistä töistämme; heille saat sanoa: Minä en tahdo siitä mitään kuulla enkä tietää, sillä minulla on paljon muuta ja suurempaa tekemistä kuin oppia teidän kymmeniä käskyjänne, joita en kuitenkaan voi pitää; miksi vaivaisin itseäni tuommoisilla hyödyttömillä töillä, jotka ainoastaan vahingoittavat ja ovat esteenä, ettei kymmeniä käskyjä oikein selvästi käsitetä? Onhan tähän asti niin laita ollutkin, että maailma on ollut niin täynnä ihmisoppeja ja käskyjä, ettei kukaan piispa, eikä tohtorikaan, ole oikein ymmärtänyt eikä opettanut kymmeniä käskyjä.

Sentähden me olemmekin nuhdelleet ja ahdistuen paavikuntaa, ei heidän pahasta ja häpeällisestä elämästään, jonka heidän itsekin täytyy todeksi myöntää, vaan näin me sanomme heille: Vaikka he viettäisivät enkelillistäkin elämää, jota he eivät vielä koskaan ole tehneet eivätkä ikänä tule tekemään, ja pitäisivät ei ainoastaan omat sääntönsä vaan Moosesen lainkin, jotka kumpikin ovat mahdottomia, niin me emme pidä heitä ainoastaan palkkalaisina vaan itse susinakin, jotka eivät muuta opeta kuin mikä sieluille on kuolemaksi. Eihän sieluja voi mikään muu ruokkia eikä eläväksi tehdä kuin Kristuksen oppi, joten siis, vaikka palkkalainen ei itsekkään surmaisi eikä tappaisi, niin hän ei kuitenkaan varjele sudelta. Koska sinä et siis osoita etkä opeta tätä paimenta, vaan aivan päinvastoin menettelet, niin emme tahdo emmekä saa sinua kuulla vaan pakenemme sinua kuin sutta.

Tällä perustuksella kumotaan koko paavikunta ja kaikki, mikä meidät poikkeuttaa tästä

opista; muulla tavalla ei, kuten sanottu, ole mahdollista paljastaa pienintäkään eksytystä, joka piilee pyhän elämän ulkokuoren alla. Mikään oppi ei ole niin naurettava tai häpeällinen, ettei se saisi kuulijoita tai oppilaita, jotka tähän asti on saatu kokea noista monenlaisista villiuskoista ja lahkoista seurakunnassa. Ja me luemme pakanoista, jotka kuitenkin ovat olleet hekin ymmärtäväisiä ja yleväjärkisiä ihmisiä, että he ovat kumartaneet ei ainoastaan kissoja ja haikaroita, vaan myöskin yrttejä ja sipulia, vieläpä miesten siittimiäkin. Nimi ja harhaluulo kaiken sen saa aikaan että mokomia sanotaan hyväksi töiksi ja Jumalan palvelemiseksi. Ken tällaisia saarnaa, hän lähestyy ihmistä paimenen nimellä ja varjolla aikoen sieluja neuvoa ja johdattaa, kuinka tulisivat muka Jumalan tykö.

Tähän asti emme olekaan voineet paljastaa emmekä torjua munkkien häpeällisiä valheita ja juttuja Maarian rukousnauhasta, jossa oli 50 Aave Mariaa ja 5 Isämeitä, jotka neitsyt Maarialle luettiin. Sen lisäksi antoivat paavit paljon aneita ja saarnaajamunkit tuhriivat suuret kirjat täyteen keksittyjä ja pahanhajuisia valheita siitä, mikä ihmeellinen voima muka tuollaisella rukouksella on, joka kuitenkin oli pelkästään heidän omia juurujaan. Esimerkkinä mainittakoon, lukemattomista samankaltaisista valhejutuista puhumattakaan, noiden paljasjalkaisten Maarian kruunut ja psaltarit, joista he nyt itsekkin ovat vaiti ja saavat hävetä. Eihän voisi vielä tänäkään päivänä yksikään paavikuntaan kuuluvista kumota eikä torjua turkkilaisten eikä juutalaisten uskoa, sillä ei heillä ole oikeata mestaria eikä tämän paimenen oikeata täydellistä oppia. Tästä syystä on perkeleellä valta ja oikeus näihin, vieläpä kymmenien käskyjenkin nojalla, sillä hän saattaa aina omantuntosi kautta saada sinulle todistetuksi, ettet niitä ole pitänyt, sitä paremmin kun ehkä koko elämäsi

ajan olet kuluttanut ihmisopin töitä puuhailleen.

Mutta jos tunnet tämän paimenen, niin voit perkelettä ja kuolemaa vastaan turvattuna sanoa: valitettavasti en olekaan pitänyt Jumalan käskyjä, mutta minä hiivin tämän rakkaan emäkanan, rakkaan Herrani Kristuksen siipien suojaan ja uskon hänet rakkaaksi paimenekseni, piispakseni ja välittäjäkseni Jumalan edessä, joka minun peittää ja suojelee viattomuudellaan ja lahjoittaa minulle vanhurskautensa. Sillä mitä minä olen pitämättä jättänyt, sen on hän pitänyt, niin, mitä syntiä minä olen tehnyt, sen on hän verellään maksanut. Sillä hän ei ole kuollut ja noussut ylös itse tähtensä vaan minun tähteni, kuten hän tässä sanoo antavansa henkensä ei itsensä vaan lamastensa tähden, se on, kuten P. Pietari 1 Piet. 3: 18 sanoo: **Hurskas kärsei vääräin edestä.** Näin olet sinä turvattu ja perkeleen ja helvetin täytyy jättää sinut rauhaan, sillä hän ei totisesti ole ollenkaan pystyvä Kristukseen, joka hänet on jo voittanut, ja jos sinä taas lampaana uskot häneen, niin hän uskollisena paimenena ei jätä sinua, vaan auttaa, varjelee ja tukee sinua.

Kun sinä nyt näin olet tämän hyvän paimenen suojassa turvattuna sudelta, niin on sinulla palkkalaisestakin hyötyä, joka hyvinkin saattaa opettaa, kuinka sinun tulee elää ja hyviä töitä tehdä. Hän kulkee sinun edelläsi, minne sinä nyt itsekkin voit mennä, kunhan ei omatuntosi ole taistelemassa syntiä ja kuolemaa vastaan; kuitenkin sillä tavalla, että sitä ennen olet tämän paimenen hoidossa ja ruuassa etkä poistu hänen tyköään.

Katsos, nämä ovat ne kolmenlaiset saarnat, jotka aina maailmassa kuuluvat. **Ensimmäinen** on suuren joukon saarna, joka ei julista Jumalan sanaa vaan ihmis-oppia. Ne ovat susia, ja semmoisia ovat paavi asetuksineen, turkkilaiset koraaneineen, juutalaiset Talmudi-

neen ja muut lahkolaiset raamatunvastaisine oppeineen. **Toinen** saarna on palkkalaisten, jotka ainoastaan Jumalan kymmeniä käskyjä saarnaavat; niitä on harvassa, mutta nämäkään eivät voi ilman evankeliumia kauvan puhtaina pysyä. **Kolmansia**, jotka puhtaasti ja oikein johdattavat Kristukseen, on kaikkein vähin joukko, mutta täytyy niitäkin jossain olla aina viimeiseen päivään asti, kuten uskontunnustuksessa sanomme: **Minä uskon yhden kristillisen seurakunnan.**

Nämä ovat ja sanotaan oikeiksi paimeniksi, sillä he eivät saarnaa itseänsä vaan Kristusta ja ovat siis Kristuksen suuna, kuten hän itse Matt. 10: 20 sanoo: **Ette te ole, jotka puhutte, vaan teidän Isänne Henki, joka teissä puhuu**, ja Luukk. 21: 15 **Minä annan teille suun ja viisauden**, se on: Teidän suunne ei saa puhua, vaan minä tahdon teidän suunne niin johtaa, että se on täynnä minun antamaani ja puhumaani viisautta, jota vastaan ei yhdenkään teidän vastustajanne pidä voiman sanoa ja ponnistaa.

Tämähän on se ukkojen jyrähdys, joka paiskaa kumoon kaikki, mikä ei ole tätä oppia ja senkaltaista, että se auttaisi tulevaan elämään. Muutoin saattaa se kylläkin hyvää olla pitämään ihmisiä kurissa tai saattamaan niitä synteinsä tuntoon; sillä mitähän voi ihminen, paavi tai turkkilainen tehdä ijankaikkista kuolemaa ja helvettiä vastaan?

Tällä onkin paavin hallitus ja kaikki ihmisoppi näytetty vääräksi ja kumottu. Me emme sitä sen vuoksi ahdistaa, ettei se pitäisi omia käskyjään ja oppejaan, sillä tähän nähdän vetoavat he aina siihen, että vaikka heidän elämänsä ei olekkaan nuhteeton, on kuitenkin muka oppi oikea ja hyvä, ja he puolustavat hallitustansa pontevasti näillä Kristuksen Matt. 23: 2, 3 lausumilla sanoilla: **Mooseksen istuimella istuvat kirjanoppineet ja fariseukset; kaikki siis, mitä he teidän käs-**

kevät pitää, se pitäkää ja tehkää. Mutta heidän töittensä jälkeen elkää te tehkö, sillä he sanovat ja ei tee. Tämän vuoksi emme mekään voineet, ennen kuin saimme evankeliumin, mitään sanoa heitä vastaan. Mutta nyt kun me tunnemme Kristuksen, voimme me kirotta heidän oppinsa kaikkine töineen.

Siis on sinulla nyt selvillä erotus, jonka Kristus tässä tekee oman saarnansa ja hallitukseensa ja kaikkein toisten välillä, jotka hänestä erillään tahtovat omiatuntojansa ja sydämiä hallita. Monilla palkkalaista kuvaavilla sanoilla esittää hän vaaran, jopa vahingon ja turmionkin, jonka täytyy seurata, ellei häntä kuulla ja tunnusteta ainoaksi paimeneksi, jonka puuttuessa ei voida sutta torjua, vaikka kuinkakin monta palkkalaista olisi. Eihän heistä kukaan voi opillaan neuvoa eikä auttaa, kuinka synnistä ja kuolemasta vapaaksi päästäisiin, tai kuinka perkelettä vastustettaisiin, vaan lammas raukan täytyy kun täytyykin joutua ijankaikkiseen kadotukseen ja turmioon, ellei tule tämän paimenen tykö. Sen vuoksi toistaa hän vielä kerran, mitä alussa sanoi, että me ainoastaan hänen hoidossaan ja ravinnossaan pysyisimme kiinni, se on: hänen sanansa ja saarnavirkansa pitäisimme. Hän sanoo:

Minä olen se hyvä paimen, joka tunnen omani, ja minä tutaan myös omiltani, niinkuin Isä minun tuntee, ja minä tunnen Isän ja panen henkeni lammasten edestä.

Niitä on paljon ja valitettavasti liiankin paljo, joilla on paimenen nimi ja jotka ryhtyvät sieluja ruokkimaan ja johdattelemaan, mutta minä yksin se olen, sanoo hän toistamiseen, jolla on nimenä ja joka olen **hyvä paimen**. Se kuuluu selvällä suomella: Paitsi minua ei heistä yksikään ole hyvä, vaan kaikki armahtamattomia, julmia paimenia, jotka jättävät lammasraukat suden kitaan. Mutta oppikaat tuntemaan minä rakkaaksi, uskolliseksi, hurskaaksi, ystävälliseksi, suloiseksi ja loh-

dulliseksi paimeneksenne, jolle teidän sydämenne voi hymyllä varmana siitä, että minun kauttani olette vapautetut kaikesta kuormasta, pelvosta, rasiuksesta ja vaivasta, ja etten minä tahdo enkä voi jättää teitä turmelukselle alttiiksi. Sen todistan siten, sanoo hän, että **minä panen henkeni lammasten edestä.** Turvatkaatte siis iloisesti minuun älkääkään antako kenenkään muun omisatunnoissanne hallita, vaan kuunnelkaa minua, joka lausun teille näin lohdullisia sanoja ja itse teossakin osoitan, etten tahdo teitä pakottaa, vaivata enkä rasittaa, kuten Mooses ja muut, vaan mitä lempeimmästi teitä johdattaa ja taluttaa, suojella ja auttaa.

Hän siis teroittaa teroittamistaan tuota ainoata oppia autuutemme pääperustuksena, että ilman tätä paimenta Kristusta semmoisella uskolla omistettua, että hän yksin on se, joka kuolemallaan on meidät pelastanut kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei ole mitään pelastusta eikä apua. Tämä oppi se onkin kaikkein tärkeimpänä kristikunnassa saarnattava, sillä perkele vihaa sitä eikä voi kärsiä, että me puhtaalla ymmärryksellä ja mielellä pysymme tämän hurskaan paimenen turvissa. Sen vuoksi hän alati käy sen kimppuun raivoisilla hyökkäyksillä, sekä kavaluudella että ilkeydellä, vainolla ja häväistyksellä, riistääkseen sen pois ihmisiltä, kuten hän juutalaistenkin kautta tätä saarnaa vastaan menetteli. Mutta meidänkin puolestamme tulee hurskaina lampaana kuunnella Kristuksen paimenääntä ja tietää, että me kaiken pettäessä ja kun kaikesta ihmisneuvosta ja avusta ei mitään turvaa ole, olemme uskon kautta tähän paimeneen, joka on henkensä meidän edestämme antanut, turvallisessa satamassa.

Sen vuoksi sanookin hän tällaisista lampaistaan, se on: koko kristikunnasta: **Minä tunnen omani ja minä tutaan myös omiltani.** Tuopa on kaiketi ihmeellistä puhetta, ja

varmaan on se ollut juutalaisista outoa ja naurettavaakin, samoin kuin sekin, että hän olisi ainoa paimen. Epäilemättä he virnistelivätkin pilkallisesti tätä vastaan ja sanoivat: Sinäpä paljon puhut paimenvirastasi ja lampaistasi, mutta veli veikkonen, missä sinun lampaasi ovat ja mistä ne voisit löytää? Meillähän on kansa ja lauma, joka pitää kiinni temppeleistä ja Jumalan asettamasta jumalanpalveluksesta sekä Mooseksen laista; sen kauttahan he ovat suljetut yhteen lammashuoneeseen, niin että heidät voidaan tuntea ja erottaa. Mutta missä sinun lampaasi ovat, kuinka ne tunnetaan tai millaisia ne ovat? – Anna niille toki jokin nimi ja tunnusmerkki! – Ei niin, sanoo hän, te ette saa tuntea heitä oman mielenne mukaan. Teidän lampaillanne on merkkinsä, josta heidät tunnetaan ja erotetaan: he ovat ympärileikatuita, käyvät Jerusalemin temppeleissä j. n. e., mutta minun lampaillani on toinen tunnusmerkki, joka ei ole punamullalla eikä värillä maalattu tai sivelty, että heidät tunnettaisiin otsasta tai villoista. Niinhän paavikin juutalaisia matkien koristelee ja maalailee kirkkonsa ja kristittyensä, jotka ulkonaisesti niin käyttäytyvät ja elävät, että jokaisen pitäisi heidät tuntea.

Eipäs, se ei mitään merkitse, tarkoittaa hän sanoillaan, että heidät tällä tavalla leimaat merkeillä ja sinetillä, jotka sinä tai Mooses heihin painatte, vaan he ovat niin merkityt ja erotetut, ettei heitä kukaan muu tunne kuin minä. Vaikka, näet, kristityilläkin on ulkonaiset Kristuksen antamat merkit, nimittäin kaste, alttarin sakramentti ja evankeliumin saarna, niin voidaan niissäkin erehtyä, jos kutakin henkilöä ryhdytään erikseen tarkastelemaan. Monihan saa kasteen, kuulee evankeliumia ja käy toisten kanssa sakramentilla, ja on siitä huolimatta konna ja jumalaton. Mutta ainoastaan siitä heidät tunnetaan, jos heillä sisällisesti on sydämessä sellainen usko, joka pitää

Kristuksen paimenenaan. Kuka taasen tämän tuntee? Ethän sinä näe tätä minussa enkä minä sinussa, sillä ei kukaan voi katsoa toisen sydämeen. Sen vuoksi pysyy asia sellaisena, ettei tällöisiä lampaita eikä laumaa voi kukaan paremmin tuntea eikä kuvata kuin paimen Kristus yksinänsä. Samoin taas vuorostaan tuntevat ainoastaan minun lampaani minut, sanoo hän, ja sillä tavalla, ettei heitä voida riistää eikä repiä pois minulta, sillä he pysyvät siinä uskossa, tunnustuksessa ja saarnassa, että minä olen paimen ja annan henkeni lammasten edestä perkelettä, maailmaa, kuolemaa ja helvettiä vastaan.

Täten loukkaa hän toistamiseen juutalaisuutta lakeineen ja papistoineen ja vielä enemmän meidän paavikuntaamme kaikkine menoineen, joilta hän ottaa pois kaiken vallan hallita hänen laumaansa ja sitä tuomita. Hän ei tahdo seurakuntineen olla ollenkaan heidän mestaroitavana, hylkää ja kiroo kaikki sellaiset heidän langettamansa päätökset, jotka ovat tai eivät ole kristityitä ja Jumalan kansaa heidän Mooseksensa tai ulkonaisen järjestyksensä ja hallituksensa mukaan. Hän sanoo heille suoraan, ettei heidän pidä voimaankaan tuntea hänen lampaitaan, josta huolimatta hän kuitenkin tahtoo pitää ja pysyttää seurakuntansa, vaikka kohta he eivät tuntisikaan eikä hyväksyisi paimenta eikä lampaita, vaan hylkäisivät ja kiroisivat ne Jumalan kansasta luopuneina.

Hän antaa meille oikean ohjeenkin, vaikka meidän tulee erottaa oikea kirkko eli Jumalan kansa siitä, jolla ainoastaan on sellainen nimi ja maine sitä totuudessa kuitenkin olematta. Hän opettaa meitä, ettei seurakunta ole eikä saa olla sellainen joukko, jota ulkonaisella hallituksella ja järjestyksellä pitää koossa pidettämän, kuten Juudan kansaa Mooseksen lailla. Ei myöskään sen olemassaolo riipu ulkonaisesta ihmisellisestä vallasta,

eikä sitä sen kautta hallita eikä voimassa pidetä; ei se ollenkaan ole sidottu säännölliseen perimysjärjestykseen, ei piispain tai heidän jälkeistensä hallitukseen, kuten paavikunnassa väitetään.

Se onkin hengellinen yhteys, joka kuulee tätä paimenta ja uskoo häneen, ja jota hän Pyhän Hengen kautta hallitsee. Ulkonaisesti tunnetaan se ainoastaan siitä, että sillä on hänen sanansa, se on: evankeliumin saarna ja hänen sakramenttinsa; mutta sisällisesti on se ainoastaan hänelle tunnettu, samoin kuin sekin hänet tuntee uskon kautta, pysyy hänessä kuullessaan hänen sanansa, vaikka ei mitään välitä tai ei tiedäkkään tuosta ulkonaisesta, juutalaisesta tai paavillisesta hallituksesta ja järjestyksestä, vaan on hajoitettu sinne tänne maailmaan ilman mitään määrättyä ulkonaista hallitusta. Näin oli asianlaita Kristuksen ja apostolienkin aikaan, jotka ilman ja vastoin koko pappeuden järjestettyä valtaa uskoivat Kristukseen ja tunnustivat häntä.

Jos siis tarkalleen tahdot tietää, määritellä ja ilmaista, mitä kuitenkin kristitty olisi tai minkä vuoksi ihmistä kristityksi sanottaisiin, niin et sinä saa töllistellä etkä katsella Mooseksen lakia, paavin hallitusta, etkä kenenkään ihmisen (pyhimmänkään) elämää ja pyhyyttä, vaan pitää silmällä ainoastaan näitä Kristuksen sanoja: **Minä tunnen omani ja minä tuetaan myös omiltani.** Tämän johdolla sinä sanot: Kristitty ei ole se, joka viettää ainoastaan ankarata, kaunista, vakaata karteusi- tai erakko-elämää, sillä siihen kykenevät juutalaiset ja turkkilaisetkin, joista moniaat elävät paljoa ankaramminkin. Sanalla sanoen: Kaikki se, mikä meissä ja meidän kauttamme voi tapahtua, ei tee ketään kristityksi. Mikäs sitten? Ainoastaan se, että tunnet tämän miehen, rakastat häntä ja turvaat häneen pitäen häntä sellaisena, jona hän tahtoo, että häntä pidettäisiin,

nimittäin hyvänä paimenena, joka antaa henkensä lammasten edestä ja ne tuntee.

Tämmöistä tuntemista ei muuksi sanota eikä se muuta ole kuin usko, joka tulee sanan saarnasta eikä ole meidän omaa ajatustamme eikä ihmisistä alkunsa saanutta, vaan jonka Kristus itse on taivaasta tuonut ja ilmoittanut, kuten hän Matt. 16: 17 sanoo Pietarille: **Ei liha eikä veri ilmoittanut sitä sinulle.** Näiden kahden, hänen sanansa ja meidän uskomme, täytyy soveltaa yhteen ja yhdistyä, sillä ellei hän ilmoita itseänsä sanan kautta eikä anna ääntänsä kuulua, niin emme tiedä mitään paimenestamme. Sillä tavalla, sanon minä, eikä muulla millään tullaan kristityksi, että kuulaa ainoastaan tätä ääntä; ei tiedetä kenestäkään muusta paimenesta sekä ettei pidetä ketään hänen vertaisenaan, olkoon sillä mikä nimi ja näkö hyvänsä, vaan että sydämeen suljetaan tämä yksi kuva ainoastaan. Kaikilla Kristuksen lampailla on siis ilman erotusta yksi ainoa väri ja muoto, josta heidät voidaan tuntea ja jossa he ovat toistensa kaltaisia. He nimittäin kaikki uskovat tähän paimeneen ja tunnustavat hänen sanaansa, vaikka he muutoin ulkonaisesti monella tavalla toisistansa eroavatkin, vieläpä ovat tässä maailmassa ilman järjestystä siellä täällä hajallansa toisten ihmisten sekaan viskautuneina.

Meillä on nyt siis tässä se lohdutus, että ken Kristuksen näin tuntee, se on totisesti yksi hänen lampaistaan ja on jo hänelle tuttu ja valittu hänen lampaakseen. Se ei saa eikä sen tarvitse sen enempää tavoitella eikä tähystellä, kuinka lampaaksi tulisi, ei vaivata eikä rääkätä itseänsä turhilla ajatuksilla, lieneekö hän valittu ja kuinka hän tulisi varmaksi autuudessaan, vaan hänen tulee olla siinä lohdullisessa vakuutuksessa, että jos hän kuulee Kristuksen äänen, niin hänellä on tässä se rakas paimen, joka hänet tuntee, se on: ottaa hänet omaksi lampaakseen, pitää hänestä

huolen, suojelee häntä ja tahtoo pelastaa, niin ettei hänen tarvitse peljätä perkelettä, helvettiä eikä kuolemaa. Tämmöisen lammastensa tuntemisen ja sen voiman selittää hän itse jälestä päin tarkemmin lohdullisin sanoin, kun hän Joh. 10: 27, 28 lausuu: **Minun lampaani kuulevat minun ääneni, ja minä tunnen heidän ja he seuraavat minua. Ja minä annan heille ijankaikkisen elämän, eikä pidä yhdenkään repäisemän heitä minun kädestäni.**

Ja suuremmaksi lohdutukseksi sanoo hän tässä vielä: **Niinkuin Isä tuntee minun, ja minä tunnen Isän.** Onpa tuo suloinen, lohdullinen tunteminen, jolla Isä tuntee rakkaan Poikansa sanomattomalla, pohjattomalla, ijankaikkisella rakkaudella, jonka hän julkisestikin on äänen kautta taivaasta todistanut sanoen: **Tämä on minun rakas Poikani,** Matt: 3: 17. Hänen tähtensä on Jumala armahtanut ja armoihinsa ottanut ihmissukukunnan, joka oli joutunut Jumalan vihan ja kirouksen alaiseksi, ja jonka olisi ijankaikkisesti täytynyt hukkaa, kuten P. Paavali Efes. 1: 6 sanoo: **Hän on meitä siinä rakkaassa otolliseksi tehnyt.** Näin tuntee Kristuskin meidät yhtä sanomattomalla rakkaudella, jolla hän jo alusta alkaen on ihmissukukuntaa rakastanut. Senpä vuoksi hän alentui kaikkein syvimmälle kaikkia ihmisiä alemmaksi, vieläpä meidän syn-teimme ja kuoleman alle ja kantoi Jumalan vihan meidän tähtemme, sillä hän ei voinut sallia, että perkele pitäisi meitä kahleissaan ja ijankaikkisessa kadotuksessa.

Koska nyt Isä näin tuntee Kristuksen ja Kristus samoin tuntee meidät, lampaansa, niin syntyy tästä yhdenlainen tunteminen, joka Isästä Kristuksen kautta meissäkin heräjä, ja jonka kautta meidänkin puolestamme tulee tuntea Kristuksessa Isän sydän meitä kohtaan, joten siis samoin kuin Isä rakastaa Poikaansa Kristusta, samoin asuu Isän sydämessä meitä

kohtaan, jotka tunnemme Kristuksen kuin lampaat paimenensa, Pojan tähden oikea isällinen rakkaus, jotta tietäisimme, että koska hän on antanut Poikansa meille, niin hän ei tahdo meitä kirotta eikä kadottaa, kun vaan häneen uskomme. Sillä ei hän voi vihata omaa poikaansa, jonka juuri sitä varten taivaasta lähettikin, että tämä verellään ja kuolemallaan meidät pelastaisi synnistä.

Tämä on erinomainen, ylen suuri lohdutus. Mutta se on myöskin aivan hengellinen, eli toisin sanoen, se on meidän silmiltämme ja aisteiltamme kätkeyty ja salattu tunteminen, jonka mukaan uskomme Kristuksen ja Isän meidät näin tuntevan. Onhan se liiankin syvälle peittyneet kaikelta inhimilliseltä silmältä monenlaisen pahennuksen ja heikkouden kautta sekä maailman ja meidän lihamme ja veremme nurjamielisen käsityksen kautta. Eihän nimittäin ainoastaan maailma pahene tästä Kristuksen ja hänen kirkkonsa valtakunnasta, koska tämä ei mukaannu maailman viisauden jälkeen eikä ole suunniteltu eikä järjestetty kuten sen mielestä tämän valtakunnan olla pitäisi ollakseen Jumalan hallitus ja työ, ja koska vielä päälliseksi koko tämän valtakunnan hallinto ja olento on aivan vastoin järkeä, ymmärrystä ja ajatusta, niin että maailma pitää tämän opin pelkkänä hullutuksena ja viettelyksenä ja sen vuoksi kirotta ja vainoo kaikkia, jotka siihen suostuvat eivätkä ota heidän mieltä noudattaaksensa.

Mutta vielä raskaampaa on se, että asian näin ollen Kristus itsekin piiloutuu seurakunnaltansa ja käyttäytyy ikään kuin olisi sen unohtanut, jopa kokonaan jättänyt ja hyljännytkin salliessaan sen huokailla ristin alla kaikenlaiselle maailman julmuudelle alttiina ja sen vihollisten kerskailevan, pöyhistelevän ja ilakoivan sitä vastaan, kuten seuraavassa evankeliumissa saamme kuulla. Sen lisäksi täytyy heidän kärsiä, että erittäinkin perkele

sisällisesti heidän sydämissään heitä räökkää synnillä ja Jumalan vihalla peljätellen, joten heidän siis täytyy kantaa kaikkea onnettomuutta ja maistaa kaikkea helvetin tuskaa, siitä puhumattakaan, mitä heikkoutta ja puutteellisuutta he itsessään tuntevat ja saavat nähdä sekä uskossaan että elämässään, ja mitä pahennusta perkelekin voi aikaan saada.

Kuka tässä nyt tuntisi tai pitäisi niitä lampaina, jotka niin syvälle ovat peittyneet ja vajonneet kärsimykseen, häpeään, pilkkaan, kuolemaan, pahennukseen y. m., että ovat itseltänsäkin salatut? Ei tietysti kukaan muu kuin Kristus yksinensä, joka lohduttaa heitä sillä, että hän huolimatta kaikesta siitä, johon maailma ja meidän oma lihamme ja veremme pahenevat, kuitenkin tuntee lampaansa eikä unhota ja hylkää heitä, vaikka siltä näyttää.

Ja painaaksensa tätä sitä lujemmin mieleemme lisää hän tähän vertauksen ja sanoo: **Niinkuin Isä minun tuntee.** Sekin on tietysti ylen salattu tunteminen, että Isä Jumala tuntee ainoan rakkaan Poikansa, jonka täytyi maata seimessä kuin kurjimman kerjäläisen lapsen ei ainoastaan koko kansalleen tuntemattomana vaan vielä sen hylkäämänä ja ylenkatsomana, ja joka tuossa riippuu ristillä kaikkein häpäisemänä, alastomana ja paljaaksi riisuttuna kahden ryövärin välissä, pahimpana Jumalan pilkkaajana ja kapinan nostajana, Jumalan ja kaiken maailman kiroomana, Matt. 27: 46, niin että hänen itsensäkin täytyy suurella tuskalla huutaa: **Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylönannoit.** Kuitenkin sanoo hän tässä: **Minun Isäni tuntee minun,** juuri tämmöisessä pilkassa, kärsimyksessä ja pahentavassa muodossa omaksi Pojaksen, jonka hän lähetti uhriksi, että antaisin henkeni lammasteni autuudeksi ja pelastukseksi. Samoin tunnen minäkin hänet puolestani ja tiedän, ettei hän minua siltä ole unohtanut eikä hyljännyt, vaan on johdettava minut häpeän,

ristin ja kuoleman kautta ijankaikkiseen kunniaan, elämään ja kirkkauteen.

Näin pitää lampaittenikin oppiman minua tuntemaan heidän kurjuudessaan, häpeässään, kärsimyksessään ja kuolemassaan rakkaaksi, uskolliseksi Vapahtajakseen, joka myöskin olen kärsinyt samaa ja antanut vielä henkenikin heidän tähtensä. Ja olkoot he varmasti vakuutettuja, etten ole heitä hylkäävä enkä unohtava heidän hädässään, vaikka järki ja maailma niin luulee, vaan että minä ihmeellisesti kaikessa siinäkin olen heitä tukemassa tahtoen sen kautta heitä saattaa ijankaikkiseen voittoon ja kunniaan.

Katso, tällainen on Kristuksen oikea tunteminen, jolla hän tuntee meidät ja me hänen. Se on korkeata, jaloa viisautta, mutta maailman järjelle ja aistimille aivan liian suurta, hämää ja salattua ja ainoastaan uskon käsitettävissä. Uskon täytyy taistella ja kilvoitella päästäkseen tällaiseen tuntemiseen ja kasvaakseen siinä, ettei tuo näennäinen suuri pahennus viettelisi Kristuksesta harhaan, kuten hän itsekin tästä Matt. 11: 6 sanoo: **Auhaus on se, joka ei pahene minusta.**

Tästä tulee meidän myöskin oppia, kuten usein olen sanonut, ettemme saa arvostella Kristuksen valtakuntaa ja hänen kirkkooaan ulkomuodon, järjen tai ihmisviisauden ajatusten mukaan. Kuulethan sinä tässä, että tällainen lammasten tunteminen on ainoastaan Kristuksen asia, joka niin on järjeltä salattu suurimman pahennuksen alle, kuin hän itsekin ristillä riippuessaan. Sen vuoksi täytyy nuhdella tyhmäin, ylpeitten, pyhien ja ymmärtämättömien viisastelijoitten röyhkeyttä, kun he nähdessään jossain jotain heikkoutta tai puutteellisuutta kristityissä, joidenka evankeliumin ja uskon oppi kuitenkin on puhdas, ovat heti valmiit ylimielisesti heitä moittimaan ja kiroamaan. He kuvailevat päässään sellaista seurakuntaa, jossa pitäisi olla muka

paljaita täydellisiä taivaallisia pyhiä, ilman mitään vikaa, puutteellisuutta ja pahennusta, kuten tässä elämässä ei kuitenkaan asianlaita voi olla.

Sitäkään, näet, lukuun ottamatta, että perkelekin aina lahkolaistensa ja väärien pyhiensä kautta kylvää siemeniään oikeaan joukkoon, niin on kristittyjen seassa sellaisiakin monta, jotka vielä ovat heikkoja uskossa ja monin tavoin puutteellisia elämässä. Vieläpä nuo ylevätkin pyhät, jotka uskossa ovat puhtaita ja elämässä nuhteettomia, havaitsevat ja tuntevat kuitenkin itsessään monenlaista heikkoutta ja muuta synnillistä taipumusta, jossa heillä on kyllin valittamista ja taistelemista, jotta tuollaisen pahennuksen itsessään voittaisivat. Kristus, joka yksin tuntee lampaansa, ei salli meidän näitä tuomitseman, johon P. Paavalikin Room. 14: 4 kehoittaa: **Kuka sinä olet, joka toisen palvelijan tuomitset?**

Tästä tulee erittäinkin niiden, jotka seurakunnan virkoihin asetettuina ovat saarnaajia ja sielunpaimenia, ottaa ohjetta siihen, kuinka heidän pitää käyttäytyä heikkoja ja puutteellisia kohtaan, niin että hekin oppisivat nämä tuntemaan samalla tavalla, kuin Kristus tuntee meidät; se on: heidän ei tule tylysti ja tuimasti kohdella heitä pakottaen ja ärhennellen tai kiroillen, vaikk'eivät asiat aina niin luistaisikaan kuin pitäisi, vaan menetellä varovasti ja hellämielisesti heidän kanssaan ja kärsiä heidän heikkouttansa, kunnes vahvistuvat. Tämän vuoksi profeeta Hesekielikin 34: 15, 16 kovasti nuhtelee pappejansa ja kaikkia, joille paimenvirka Jumalan puolesta on uskottu, siitä, että he ankarasti ja tylysti lampaita hallitsivat, eivät hoida heikkoja, paranna sairaita, sido haavoitettuja, palauta eksyneitä eivätkä etsi kadonneita. Hän sanoo: **Minä tahdon itse kaita minun lampaitani; kadonneet tahdon minä etsiä ja eksyneet tallelle tuottaa, haavoitetut sitoa, heikkoja vahvistaa j. n. e.**

Näin hän osoittaa, että Jumalalla on joukossaan myöskin heikkoja, haavoitettuja, ek-syneitä, vieläpä kadonneitakin, jotka hän kuitenkin tunnustaa lampaikseen, eikä tahdo että ne hyljättäisiin vaan että niitä hoidettaisiin, sidottaisiin, parannettaisiin ja tallelle tuotettaisiin. Ja koska paimenet tätä eivät tee, vaan tahtovat kovasti ja ankarasti Mooseksen asetusten mukaan ja lain pakolla heitä hallita, antaa hän lupauksen Kristuksen valtakunnasta, jossa hän evankeliumilla tahtoo itse näin paimentaa ja ruokkia lampaansa oikean paimenen Kristuksen kautta.

Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Ne pitää minun myös tänne saattaman, ja he saavat kuulla minun ääneni, ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi paimen. Näiden sanojen johdolla olemme jo ennen alussa lausuneet, että Kristus täten laskee juutalaiset, jotka Mooseksessa riippuvat kiinni, synagoogineen, kansoineen ja papistoineen tiehensä menemään ja sanoo: Vaikka he eivät hyväksy eivätkä pidä häntä Jumalan asettamana paimenena, joka hän kuitenkin on Mooseksenkin todistuksen mukaan, on hän yhtäkaikki, vaikkeivät he sitä tahtoisikaan, löytävä lampaita sekä heidän että muiden joukosta, joilla ei ole nimenä Jumalan kansa eivätkä tiedä

mitään Mooseksesta, se on: pakanain joukosta, kuten hän jo ennen oli profeetankin kautta ennustanut Hos. 2: 23 sanoen: **Minä tahdon sen itselleni pitää siemeneksi maan päälle ja tahdon sitä armahtaa, jota ei ole armahdettu. Ja sanon hänelle, joka ei ollut minun kansani: Sinä olet minun kansani. Ja hänen pitää sanoman: Sinä olet minun Jumalani;** ja 5 Moos. 32: 21: **He härsyttelit minua sen kautta, joka ei ole Jumala, heidän epäjumaluutensa kautta ovat he minun vihoittaneet, ja minä vihoitan heitä jälleen sen kautta, joka ei ole kansa; tyhmällä kansalla minä heitä vihoitan.**

Nämä, sanoo hän, **tahdon minä tänne saattaa**, ei kuulemaan Moosesta ja teitä, vaan **minun ääntäni**. Näin tulevat he minun sanani kautta minun lampaikseni, vaikka kohtakaan he eivät tänne tule ympärileikattaviksi eikä Mooseksen hallittaviksi, enkä minäkään ruumiillisesti ja näkyväisesti ole heidän luonaan. Näin pitää siis yhdessä sanassa, uskossa ja hengessä kaikkein tuleman yhdeksi laumaksi, jota Herra Kristus, ainoa paimen, kaitsee ja jota ei kukaan muu saa valtansa alle laskea; näin on alkanut käydä hänen taivaaseen astumises-tansa saakka ja on toteen käymässä joka päivä hamaan viimeiseen päivään asti.